

vil gaa 3 pCt. af det Skattebeløb, der skal svares til Staten, ca. 3 Millioner Kroner. Det virker særlig for Kjøbenhavns Vedkommende, men det virker ogsaa for det hele Land, idet Ansættelsen af Statskatten efter de Bestemmelser, der findes i Loven om den kommunale Beskatning, kommer til at spille en vis Rolle for denne. Derfor maa man være opmærksom paa, hvad man trækker fra ved Opgørelsen af Indtægter, hvoraf man skal svare Skat til Staten.

Det andet Forhold, som jeg vil berøre, kan maaske have langt videre Betydning. Man har optaget Bestemmelsen om, at man maa trække 800 Kr. fra over hele Linien og desuden 100 Kr. for hvert Barn under 15 Aar. Jeg har aldrig set den Bestemmelse noget andet Sted, og om man har gjort sig klart, hvad Virkning det vil faa, ved jeg ikke. Jeg har anstillet en Beregning over, hvorledes det vil stille sig her i Kjøbenhavn, hvis vi vilde anvende en lignende Regel paa vore Kommuneskatter. Her have vi vel en Forskel mellem antagen Indtægt og Skatteindtægt, idet vi for de lavere Indtægter foretage en betydelig Reduktion, der fører til, at der f. Eks. for Aar 1900 gik 17 Millioner Kr. tabt. Men skulde man anvende den ny Lov, vilde der gaa 57 Millioner Kr. tabt, altsaa 40 Millioner Kr. mere. Det giver med vore 3 pCt. et Tab af 1,200,000 Kr. Det er jo klart, at det kan man ikke gøre uden at have en højere Procent. Man maa i det hele taget lægge Mærke til, at man, naar man, hvad mange ere tilbøjelige til, reducerer Basis for Skattepaaligningen, maa have en højere Procent, og det er maaske et Spørgsmaal, om det er rigtigt. Men Sagen faar en noget anden Betydning for mig. Det er en Mangel ved hele den foreslaaede Ordning, sammenlignet med Ordningen i Tyskland, at man ikke som der har gennemtænkt Reformen. Der har man ordnet Forholdet saaledes, at man kun har een Ansættelse, der gælder baade for Skatten til Staten og for Skatten til Kommunen. Vi vilde gerne have ordnet det paa samme Maade i Kjøbenhavn, hvis det kunde lade sig gøre. Jeg ved ogsaa, at der foreligger Andragender fra Købstadkommuner, som gerne ville slutte sig til Statsindkomstskatten. Men jeg frygter for, at den Bestemmelse, jeg før omtalte, vil gøre Sammenslutningen omtrent umulig.

Saa er der et Punkt, jeg endnu vil berøre, hvor man har fulgt den tyske Lov

i Modsætning til, hvad der gælder her i Byen. Vi have altid beregnet Skat af ekstraordinære Gevinster; naar man har vundet ved Salg af en Ejendom eller paa anden Maade har faaet en Gevinst, maa man svare Skat af den. Efter Lovforslaget er det ikke saa. Virkningen af denne Forandring er ikke let at overskue. Det vil give et meget stort Tab for Kjøbenhavns Kommune, det er sikkert, og det er en af de store Ulemper, som vil være forbunden dermed. Hvis vi skulle slutte os delvis til Statsindkomstskatten, faa vi stort Tab, og jeg synes, det er ganske urimeligt. Det er imidlertid et Spørgsmaal, der ofte har været diskuteret, og jeg tangerer det derfor kun for mit Vedkommende.

Dernæst vil jeg gerne omtale et andet Punkt, som er kommet frem her, nemlig den tvungne Selvangivelse. Der staar jeg paa et maaske noget skarpere Standpunkt end de fleste af de foregaaende Talere, for saa vidt angaar Indkomstskatten, men ganske sikkert ikke for Formueskattens Vedkommende. Med Hensyn til den er ogsaa jeg betænkelig ved tvungen Selvangivelse, men for Indkomstskattens Vedkommende anser jeg det for en ligefrem Retfærdighedsfordring at have en saadan. Det er en stor Uret, man gør mod alle dem, hvis Indtægter ere lette at finde, alle Embedsmænd og alle, som man kan faa Oplysninger om gennem Selskaber og paa lignende Maade, naar man ikke har tvungen Selvangivelse. De komme til at svare Øre og Hvid, medens mange Mennesker gaa fri, fordi man slet ikke kan udfinde deres Indtægt. Jeg er imidlertid paa et enkelt Punkt, der vedrører dette, ikke fornøjet med Loven. Jeg er ikke fornøjet med, at den vil begrænse den tvungne Selvangivelse til dem, som have over 1,500 Kr. Jeg forstaar slet ikke denne Regel. Den er tagen nede fra Tyskland, de 1,500 Rmk. har man blot oversat til 1,500 Kr. Disse 1,500 Kr. have slet ikke noget at sige her, vi have ikke en Gang den Sats hos os — jeg ved ikke, om de have den i Provinserne. Grunden til Bestemmelsen kender jeg ikke. Det er ganske stridende mod de Erfaringer, vi have gjort, at der skulde være nogen Fare ved at forlange tvungen Selvangivelse af dem, der have mindre Indtægter. Forholdet er tværtimod det, at de opgive omtrent alle sammen. Det kan være, at de ikke altid opgive rigtigt, men det er jo ikke det, det kommer an paa, det maa man efterhaanden se at lære